

Márciusban Újra Kezdjük! – MUK - színházi előadás

A MUK – Márciusban Újra Kezdjük mozgalom 1956 utóéletének kevésbé ismert fejezete. A színházi előadásunk ezt az eseményt állítja az érdeklődés fókuszába.

1957. márciusában sokakban megfogalmazódott, hogy március 15.-hez, a Szabadság Ünnepehez kapcsolódóan, tenni kell valamit a levert szabadságharc eszméinek megvalósítása érdekében. A Márciusban Újra Kezdjük jelszava bár sok helyi titkos kezdeményezés mozgatórugója lett, az elnyomó hatalom egyre fokozódó kiépülése miatt nem tudott országos mozgalommá válni.

A Márciusban Újra Kezdjük című színházi előadásban három helyi kezdeményezés résztvevőjén keresztül idézzük fel 1957 márciusának eseményeit. A korabeli tárgyalási jegyzőkönyvek, újságcikkek, visszaemlékezések alapján megszületett dokumentum-dráma szereplői a korszak valódi hőseinek életútjait idézik meg. A pécsi „Láthatatlanok” fegyveres ellenállási mozgalom egy harcosa, a kecskeméti Piarista Gimnázium szervezkedő diákjainak egyike és egy budapesti röplapokat készítő egyetemista lány a történet főszereplői. Mellettük további két alak, a Vallató és a Besúgó jelenik meg a színen.

A dokumentum-dráma különlegessége, hogy a történetben kizárólag párhuzamos monológokat hallunk, amelyek montázsszerűen kapcsolódnak egymáshoz, egy drámafejlődési ívet megrajzolva, kerek egészévé téve a történetet. A három főszereplő monológjai vallomás keretbe ágyazva hangzanak el, azaz kizárólag a neki feltett kérdésekre adott válaszaikat halljuk tőlük. A vallatók kérdéseit nem. A Vallató és a Besúgó monológjai saját maguk által készített jelentések szöveg részleteiből állnak.

A három különböző helyen játszódó történet szál egymás mellett fut a végkifejlet felé. A Vallató és a Besúgó kötik össze a történet szálakat, akik mindhárom eseményre utalnak szövegeikben. A cselekmény drámai konfliktusait az egyes hősök és a Besúgó egymással érdekellentétbe kerülő szövegrészei adják egyrészt. Másrészt a Vallató feljegyzéseiből feltárul annak a kegyetlen gépezetnek a működése, amely a szabadságharcosok igazságát megfordítva, hősi cselekedeteiket bűnné változtatja.

A történet fiktív tere egy vallató szoba, melyben az öt személy egyszerre van jelen. Rajtuk kívül négy zenész van jelen a térben; egy hegedűs, egy bőgős, egy klarinétos és egy gitáros akik töredékszerű zenei effektekkel festik alá az egyes helyzeteket. Hol drámai, hol keserű, hol éppen sláger zenével jelenítik meg a vallatószobán kívüli világot, 1957 Magyarországot, ezzel ellenpontozva és egyszerre egy nagyobb egészbe helyezve a szobában történteket.

A darabban megszólaló zeneszámok szövege és a hagyományostól eltérő hangszerelésű előadásmódja különös fénytörésbe helyezi az állami terror abszurditását. Az előadásban részletek hangzanak el a következő 1957-es dalokból, amelyek abban az évben váltak népszerűvé, slágerré: Mindenkit elfelednek egyszer...,

Összecsendül két pohár..., Párizsban szép a nyár..., Csak egy kis emlék..., Mások vittek rossz utakra engem... Van, aki vár..., Mondd, miért szeretsz te mást...

Közreműködők:

Színészek

Kelemen Katalin	–	Meskó Tímea
Petrik István	–	Kroó Balázs
id. Szabó Ferenc	–	Robin László
V.K. százados	–	Medve József
T.Z.	–	Geltz Péter

Zenészek

zenész1 – Johan János - hegedű
zenész2 – Ökrös László - klarinét
zenész3 – Lázár Éva - cselló
zenész4 – Vörös Tamás - gitár

rendező: Meskó Zsolt
zenei vezető: Sárközi Ferenc
jelmez: Horváth Hajnal
díszlet: Kamarás Ágnes